

B undestrafgericht

Tribunalp é nalf ed d eral

Tribunalul penal federal

T ribunalpenalfederal

Număr dosar: RR.2023.155

Hotărârea din 29 august 2024

Curtea de plângeri

Compozi ie

Judecătorii penali federali
Roy Garré, președinte,
Giorgio Bomio-Giovanascini și Nathalie Zufferey,
grefierul Marine Neukomm

Piese

A. SA, reprezentată de domnii George Ayoub și Mariam
Oueslati, avocați,

apelant

împotriva

MINISTERUL PUBLIC AL CONFEDERATIEI,

partea adversă

Obiect

Asistență juridică internațională în materie penală
Moldova

Depunerea mijloacelor de probă (art. 74 EIMP); poprire
preventivă (art. 33a OEIMP)

Fapte:

A. Prin scrisoarea rogatorie din 24 februarie 2020, Parchetul Anticorupție al Republicii Moldova a solicitat cooperarea autorităților elvețiene în contextul procesului penal împotriva lui B.

Acesta din urmă este acuzat că a participat, între 2013 și 2015, la o fraudă de amploare care a făcut posibilă scoaterea unor sume mari de bani din sistemul bancar moldovenesc. El este suspectat în principal de săvârșirea faptelor de spălare de bani prin încheierea de multiple tranzacții fictive, prin intermediul a numeroase persoane juridice și fizice din Republica Moldova și din străinătate, în scopul facilitării și atribuirii unui aspect juridic unor delapidări comise împotriva a trei bănci moldovenești. O parte din fonduri sunt deținute în prezent în Elveția de C., soția lui B., și de societatea acestuia din urmă, A. SA, al cărei sediu se află la Geneva (dosar Parchetul Confederației [denumită în continuare: MPC], secțiunea 1, expoziția 1).

B. La 21 iulie 2020, 29 septembrie 2020, 15 octombrie 2020, 16 februarie 2021 și 28 februarie 2022, Parchetul Anticorupție al Republicii Moldova, respectiv Parchetul pentru Combaterea Crimei Organizate și Cazuri speciale, au trimis cereri suplimentare de asistență reciprocă autorităților elvețiene în contextul aceluiași caz (dosar MPC, secțiunea 1, anexe 2 până la 6).

C. La data de 12 martie 2020, Oficiul Federal de Justiție (denumit în continuare: OFJ) a delegat procesarea comisiei rogatorie din 24 februarie 2020 Parchetului din Cantonul Geneva (în continuare: MP-GE) (dosar MPC , secțiunea 2, expoziția 1).

D. Prin decizia din 14 mai 2020, MP-GE a intrat în cererea de asistență reciprocă din 24 februarie 2020 și a dispus, prin ordonanță separată din aceeași zi, sechestrul probatoriu al documentației bancare inclusiv A. SA. este sau a fost deținătorul, beneficiarul sau împuternicitul la banca D. (act. 1.2 și 1.3).

E. La 30 iulie 2021, din cauza evoluției calificărilor infracțiunilor urmărite în Republica Moldova și a complexității cauzei, FOJ a delegat către OAG executarea comisiilor rogatorii menționate la lit.A și B de mai jos (. fișier MPC, secțiunea 2, expoziția 10).

F. La 31 martie 2023, MPC a dispus blocarea cărții funciare privind imobilul situat în Z. (nr. 1 – comuna Y.) aparținând societății A. SA (act. 1.4).

G. Prin hotărârea de încheiere din 30 august 2023, MPC a dispus predarea către autoritatea solicitantă a documentației bancare aferente relației nr deschis pe numele A. SA la banca D., a menținut blocajul în cartea funciară Geneva care afectează proprietatea nr.1 a comunei Y. deținută de A. SA (act. 1.1).

H. La 2 octombrie 2023, A. SA a formulat recurs la Curtea de Reclamații a Tribunalului Penal Federal (în continuare: Curtea) împotriva deciziei de încheiere din 30 august 2023, decizia de pornire a acțiunii din 14 mai 2020. , ordinul de executare din aceeași zi și împotriva deciziei de blocare în cartea funciară din 31 martie 2023 (act. 1). Încheie, în urma cheltuielilor de judecată, în principal, anularea celor trei decizii luate, inadmisibilitatea cererii de asistență internațională din 24 februarie 2020 și completările acesteia din 21 iulie 2020, 29 septembrie 2020, 15 octombrie 2020, 16 februarie 2020. , 2021 și 28 februarie 2022, la refuzul de a preda autorității solicitante informații și documente colectate de la banca D. și de la cartea funciară a Republicii și a cantonului Geneva și la ridicarea blocajului la cartea funciară asupra proprietății. nr 1

a municipiului Y., urmând costuri și cheltuieli. În subsidiar, concluzionează că cele trei decizii luate sunt anulate, iar cererea de asistență internațională din 24 februarie 2020 și suplimentele acesteia din 21 iulie 2020, 29 septembrie 2020, 15 octombrie 2020, 16 februarie 2021 și 28 februarie 2020. , 2022, refuzul de a preda autorității solicitante informațiile și documentele colectate de la Banca D. și de la cartea funciară a Republicii și a cantonului Geneva și ridicarea blocajului din cartea funciară nr a municipiului Y. Mai subsidiar, concluzionează că cele trei hotărâri luate ar trebui să fie anulate și cauza sesizată către MPC pentru o nouă decizie în sensul considerentelor (act. 1).

eu. La 18 octombrie 2023, FOJ, invitat să răspundă la contestație, a indicat că a renunțat la depunerea observațiilor și că susține decizia atacată (act. 6).

J. La 20 octombrie 2023, MPC, invitat și el să răspundă la contestație, a concluzionat că recursul trebuie respins în măsura admisibilității acestuia (act. 8).

K. La 7 decembrie 2023 a răspuns A. SA (act. 13). O copie a scrisului său a fost transmisă celorlalte părți spre informare la 11 decembrie 2023 (act. 14).

L. La 15 iulie 2024, A. SA a transmis FOJ, cu copie către Curte, observații spontane sub forma unui memoriu preventiv, pentru a-i informa că C., beneficiarul său efectiv, se va vedea probabil. atribuite, în viitorul foarte apropiat, statutul de învinuit în procesul moldovenesc și să ceară acestuia să se abțină de la a răspunde oricărei cereri ulterioare de asistență reciprocă din partea autorităților moldovenești care s-ar baza pe acest potențial viitor rechizitoriu (act. 15). O copie a corespondenței A. SA a fost transmisă de Curte celorlalte părți spre informare la data de 24 iulie 2024 (act. 16).

Argumentele și mijloacele de probă invocate de părți se vor repeta, dacă este cazul, în considerentele de drept.

Curtea consideră în drept:

1.

1.1 Asistența judiciară reciprocă între Moldova și Confederația Elvețiană este reglementată în primul rând de Convenția europeană privind asistența judiciară în materie penală (CEEJ; RS 0.351.1), care a intrat în vigoare pentru Elveția la 20 martie 1967 și pentru Moldova la 5 mai, 1998, precum și prin Protocolul al doilea adițional la Convenție (RS 0.351.12), care a intrat în vigoare pentru Elveția la 1 februarie 2005 și pentru Moldova la 1 decembrie 2013.

Referitor la o cerere de asistență reciprocă prezentată în special pentru reprimarea spălării banilor, luați în considerare de asemenea Convenția privind spălarea banilor, percheziția, sechestrul și sechestrul confiscarea produselor infracțiunii (CBI; RS 0.311.53), a intrat în vigoare la 1 septembrie 1993 pentru Elveția și 1 septembrie 2002 pentru Moldova și Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției din 31 octombrie 2003 (UNCAC; RS 0.311.56).), intrat în vigoare pentru Elveția la 24 octombrie 2009 și pentru Moldova la 31 octombrie 2007, în special, în ceea ce privește spălarea banilor (indiferent de natura infracțiunii anterioare), art. 43 și urm., în special art. 46, prin raportare la art. 14 și 23. Legea națională relevantă, în acest caz legea federală privind asistența reciprocă internațională în materie penală (EIMP; RS 351.1) și ordinul său de executare (OEIMP; RS 351.11), rămâne aplicabilă întrebărilor care nu sunt soluționate și nici

explicit, nici implicit prin tratate, sau atunci când este mai favorabil asistență reciprocă, sub rezerva respectării drepturilor fundamentale (ATF 142 IV 250 cond. 3; 140 IV 123 cond. 2; 135 IV 121 cond. 2.3; 123 II 595 cond. 7c).

1.2

1.2.1 În temeiul art. 37 alin. 2 lăsa. un cap. 1 din legea federală din 19 martie 2010 privind organizarea autorităților penale ale Confederației (LOAP; RS 173.71) în raport cu art. 25 alin. 1 și 80 alin. 1 EIMP, Curtea acestei Curți este competentă să examineze recursurile împotriva deciziilor de închidere a procedurii de asistență reciprocă și, în comun, împotriva deciziilor incidente pronunțate de autoritățile cantonale sau federale de executare. Procedura este guvernată de legea federală privind procedura administrativă din 20 decembrie 1968 ([PA; RS 172.021]; art. 12 al. 1 EIMP, art. 39 al. 2 lit. b în legătură cu art. 37 al. . . 2 lăsa un cap.

1.2.2 În acest caz, contestația se îndreaptă împotriva deciziei de încheiere din 30 august 2023 și, în comun, împotriva deciziei de pornire a acțiunii din 14 mai 2020, a ordonanței de executare din aceeași zi și a „ordonanței de blocare din cartea funciară din 31 martie 2023, ca decizii incidente anterioare deciziei de închidere.

1.3

1.3.1 În condițiile art. 80h lăsat. b EIMP, orice persoană care este afectată personal și direct de o măsură de asistență reciprocă și are un interes demn de protecție în anularea sau modificarea acesteia are dreptul de a face recurs în materie de asistență reciprocă. Dreptul la contestație este astfel recunoscut persoanei fizice sau juridice direct afectate de actul de asistență reciprocă. Clarificând această prevedere, art. 9a lăsa. a OEIMP recunoaște titularului unui cont bancar ca având dreptul de a contesta furnizarea către statul solicitant de informații referitoare la contul său (ATF 137 IV 134 consid. 5; 130 II 162 consid. 1.1; 118 Ib 547 consid. 1d). Atunci când recursul este formulat împotriva unei hotărâri de închidere și, simultan, împotriva sechestrului ca decizie incidentală înainte de închidere (art. 80e al. 1 EIMP), recurentul nu trebuie să pretindă daune imediate și ireparabile (hotărârile Tribunalului Penal Federal RR. .2022.164 din 19 ianuarie 2023 la 2.2 și 2.4.2 RR.2012.173 din 8 februarie 2013 la 1.3.2).

1.3.2 Titularul relației bancare al cărui MPC dispune transmiterea

documente către statul solicitant, recurentul are drept de apel împotriva deciziei de încheiere din 30 august 2023. De asemenea, are calitate de contestație împotriva deciziei de deschidere a procedurii din 14 mai 2020, ordinul de executare aferent acesteia din data de aceeași zi și

ordinul din 31 martie 2023 de blocare a cărții funciare a imobilului situat în Y. al cărui proprietar este, ca hotărâri incidentale.
înainte de închidere.

1.4 Format în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei de închidere societate, contestația a fost depusă în timp util (art. 80k EIMP).

1.5 Având în vedere cele de mai sus, contestația este admisibilă și există motive de intrare în materie.

2. Într-un prim argument, recurenta susține că cererile de asistență reciprocă ar fi inadmisibile din cauza încălcării art. 14 CEEJ și 28 EIMP în legătură cu condițiile de valabilitate a cererilor menționate. Acesta din urmă ar fi contaminat cu nereguli evidente. În primul rând, cele șase cereri

ar fi trebuit tratat în proceduri separate, cu decizii inițiale separate și nu într-o singură procedură. De altfel, diferitele cereri de asistență reciprocă au fost făcute de două autorități diferite, au vizat subiecte diferite și au avut loc în contextul unor proceduri penale diferite. În continuare, recurenta notează că autoritățile moldovenești ar fi declarat o tranzacție care nu a existat.

Faptele prezentate în cererile de asistență reciprocă ar fi și ele confuze, iar perioadele de săvârșire a infracțiunii, precum și infracțiunile invocate, ar varia de la o cerere la alta. În sfârșit, recurenta consideră că trebuie făcută o paralelă între prezenta procedură și cauza E., o procedură de asistență judiciară reciprocă cu Rusia judecată de Curtea Federală în hotărârea 1A.215/2005 din 4 ianuarie 2006 (act, 1. p. 31 și urm.).

2.1

2.1.1 În condițiile art. 14 CEEJ, cererea de asistență reciprocă trebuie în special

indicați autoritatea de la care emană (cap. 1 lit. a), obiectul și scopul acesteia (cap. 1 lit. b), pe cât posibil identitatea și naționalitatea persoanei în cauză (cap. 1 lit. c) precum și rechizitoriul și un rezumat al faptelor (cap. 2). Aceste indicații trebuie să permită autorității solicitate să

să se asigure că fapta pentru care se solicită asistența reciprocă se pedepsește potrivit legii părților solicitante și solicitate (art. 5 cap. 1 lit. a CEEJ), că nu constituie infracțiune politică sau fiscală (art. 2 cap. 1 lit. a CEEJ) și că se respectă principiul proporționalității (ATF 129 II 97 cond. 3; 118 Ib 111 cond. 5b și hotărârile citate; TPF 2015 110 cond. 5.2.1).

Artă. 28 alin. 2 EIMP, completat de art. 10 alin. 2 OEIMP, impune cerințe similare.

2.1.2 Potrivit jurisprudenței, statului solicitant nu i se poate solicita să furnizeze o declarație

completă și lipsită de orice lacune, întrucât procedura de asistență reciprocă urmărește tocmai să furnizeze autorităților statului solicitant informații cu privire la puncte care rămân neclare (ATF 117 Ib 64 consid. 5c și referințele citate). Ca parte a unei cereri

ajutor reciproc, este într-adevăr necesar să se țină seama de faptul că abordarea de autoritatea străină își propune să completeze, cu informațiile solicitate, cercetările aflate în derulare (ZIMMERMANN, Cooperare judiciară internațională în materie penală, ed. 5 2019, nr. 293), informații care pot, în urma examinării acestora de către judecătorul străin – și nu că a statului solicitat – se dovedește a fi relevant sau nu și, după caz, constituie o probă împotriva sau împotriva acestuia. Declarația de fapte nu trebuie considerată ca un rechizitoriu, ci ca o declarație de suspiciuni pe care autoritatea solicitantă dorește să o verifice. Cu excepția cazului în care există contradicții sau imposibilități evidente, aceste suspiciuni nu trebuie verificate în cadrul procedurii de asistență judiciară reciprocă (hotărârea Tribunalului Federal 1A.297/2004 din 17 martie 2005 la 2.1). Autoritatea solicitantă nu trebuie să furnizeze dovezi ale faptelor pe care le invocă sau le expune – din unghi

dubla incriminare – modul în care partea căreia i se solicită informații este implicată în mod concret în acțiunile urmate (hotărârea Tribunalului Federal 1C_660/2019 din 6 ianuarie 2020 la pct. 3.2 și referința citată). Autoritatea solicitantă poate invoca simple suspiciuni fără a fi nevoită să dovedească faptele pe care le invocă (hotărârea Tribunalului Federal 1C_446/2020 din 30 septembrie 2020 la punctul 2.2). Autoritatea elvețiană care primește o cerere de asistență reciprocă în materie penală nu trebuie să comenteze realitatea faptelor menționate în cerere; poate determina doar dacă, așa cum sunt prezentate, ele constituie o infracțiune. Această autoritate se poate abate de la faptele descrise de statul solicitant numai în cazul unor erori, lacune sau contradicții evidente și imediat constatate (ATF 142 IV 250 consid. 6; 136 IV 4 consid. 4.1; 133 IV 76 consid. 2.2; 126 II 495 consid. 5e/aa RR.2011 194 consid. 2.1;

2.2 În speță, din cererea inițială de asistență reciprocă, din 24 februarie 2020, reiese că B. este urmărit penal în Republica Moldova pentru spălare de bani; acesta ar fi pus, în perioada 2013 – 2015, împreună cu persoane neidentificate încă, un plan de convertire, transfer, dobândire, deținere și utilizare a fondurilor despre care știa că sunt de proveniență ilicită, în scopul ascunderii originii acestora. În acest scop, ar fi înființat mai multe firme care să organizeze, prin intermediul acestora, circuitul fondurilor în proporții deosebit de mari. Fondurile ar fi fost obținute prin fraudă și credite bancare acordate de trei bănci moldovenești în favoarea companiilor administrate de F. În scrisoarea sa rogatorie, autoritatea solicitantă evidențiază

evidențiază anumite plăți legate de fonduri inițiale potențial ilicite obținute de contestatoare și care ar fi făcut posibilă achiziționarea de bunuri imobiliare în Z. Indică de fapt că potrivit informațiilor obținute la 12 noiembrie 2019 de la unitatea de informații financiare elvețiene, suspect au fost identificate tranzacții în special în legătură cu C., soția lui B., și cu contestatoarea, al cărui beneficiar efectiv. În special, la 27 noiembrie 2012, a fost efectuată o plată de 26.500.000 USD către o relație bancară pe numele B.

de la GBV, o companie care ar fi primit fonduri suspectate a fi rezultatul unei fraude. În aceeași zi, B. ar fi transferat această sumă într-o relație bancară pe numele lui C. Suma menționată ar fi fost apoi transferată către

recurentul sub forma a două plăți de respectiv 1 035 000 CHF la 27 noiembrie 2012 și 25 200 000 CHF la 28 noiembrie 2012. Această sumă i-ar fi permis să achiziționeze imobile în Z. în cantonul Geneva (fișier MPC, secțiunea 1, expoziția 1).

2.3 Trebuie menționat că autoritatea solicitantă a explicat în mod satisfăcător suspiciunile care stau la baza investigațiilor sale. Ea a indicat, în cererea sa inițială, faptele cu care este acuzată B. și care au întemeiat cererea pentru documentația bancară și a descris tranzacțiile care implică fonduri de origine potențial ilicită pe care le-a identificat. Cererile ulterioare de asistență reciprocă au avut scopul de a solicita alte acte de investigație din partea autorităților elvețiene sau de a clarifica acuzațiile formulate, în special în ceea ce privește legăturile matrimoniale și patrimoniale existente între B. și C. și în ceea ce privește tranzacțiile identificate ca fiind suspecte. În acest context, în funcție de starea de fapt descrisă în cererile de asistență reciprocă (în sprijinul cărora s-au solicitat mijloacele de probă) și de mersul anchetei, calificarea juridică reținută a evoluat. De remarcat, de asemenea, că diversele comisii rogatorii formulate în realitate reunesc două proceduri naționale pentru același complex de fapte, una fiind derulată de Parchetul Anticorupție al Republicii Moldova (cererile de asistență reciprocă din 24 februarie, 2020, 21 iulie 2020, 15 octombrie 2020, 26 februarie 2021 și 28 februarie 2022) și celălalt de către Parchetul pentru Combaterea Crimei Organizate și Cauze Speciale (cerere de asistență reciprocă din 29 septembrie 2020). Aceasta explică, de asemenea, de ce există diferite calificări juridice și perioade de delict care au fost reținute în diferitele cereri de asistență reciprocă. Parchetul Anticorupție al Republicii Moldova investighează perioada 2013-2015, în timp ce Parchetul pentru Combaterea Crimei Organizate și Cauze Speciale investighează o perioadă mai amplă 2009-2019.

Contrar a ceea ce susține recurenta, acestea nu sunt contradicții în măsura în care diferențele constatate nu sunt erori, ci își găsesc temeiul în constatările precedente.

De asemenea, faptul ca MPC să fi procesat, de dragul completitudinii, economiei și unității procesuale, diferitele cereri de asistență reciprocă în cadrul aceleiași proceduri nu se pretează în niciun caz la critici în măsura în care toate privesc la fel complex de fapte. În acest sens, este lipsit de importanță faptul că două autorități naționale diferite au făcut cererile de asistență reciprocă. Ceea ce contează, din punct de vedere elvețian, este că sunt autorități penale, ceea ce este și în cazul de față. Apelanta a fost, de altfel, în măsură să citească toate comisiunile rogatorie, astfel încât să nu fie prejudiciată de modul de procedură al MPC – de altfel, nu susține acest lucru în recurs.

În ceea ce privește faptul că autoritatea solicitantă menționează în comisiunile sale rogatorii o tranzacție care nu există, trebuie menționat că tocmai prin obținerea asistenței reciproce din partea autorităților elvețiene Parchetul Republicii Moldova va putea verifica suspiciunile sale. Aceasta nu este o eroare evidentă care ar trebui să justifice refuzul asistenței reciproce.

În sfârșit, contrar a ceea ce susține recurenta, nu se poate face nicio paralelă între cauza E. și prezenta procedură. În cazul E., contextul a fost descris drept „complet particular” de către Curtea Federală (hotărârea 1A.215/2005 din 4 ianuarie 2006 la 3.2) iar aceasta din urmă a hotărât o cauză care nu avea nicio semnificație regulă generală. În acest caz, trebuie menționat că procedura penală moldovenească la originea cererilor

asistența reciprocă nu prezintă aceleași caracteristici ca și cazul E. Procedura moldovenească se referă la infracțiunile patrimoniale de drept comun și recurenta nu susține că ancheta străină ar viza, în sens opus, reprimarea infracțiunilor fiscale sau a oligarhilor. a fost cazul în cauza E Plângerea întemeiată pe încălcarea art. 14 CEEJ și 28 EIMP sunt, prin urmare, respinse.

3. Apelantul invocă apoi o încălcare a art. 2 EIMP și 6 CEDO. Ea susține că a suferit încălcări grave ale garanțiilor fundamentale ale statului de drept în procedura moldovenească și susține că comiterea unor astfel de încălcări în cadrul justiției moldovenești ar fi notorie (act. 1, p. 38 și urm.).

3.1

3.1.1 Potrivit art. 2 EIMP, cererea de asistență reciprocă este inadmisibilă dacă procedura în străinătate nu respectă principiile procedurale stabilite de CEDO sau de Pactul II al ONU (lit. a) sau tinde să urmărească o persoană din cauza opiniilor sale politice (lit. b).
Cererea pentru

cooperarea este de asemenea inadmisibilă atunci când procedura din statul solicitant prezintă alte vicii grave (lit. d).

3.1.2 Art. 2 EIMP urmărește să împiedice Elveția să acorde asistență procedurilor care nu ar garanta persoanei urmărite penal un standard minim de protecție corespunzător celui oferit de legea statelor democratice sau care ar intra în conflict cu ordinea publică internațională (ATF 130 II 217 la 8.1). 129 II 268 la 6.1 126 II 324 la 4a și hotărârile citate);

După cum reiese din formularea art. 2 EIMP, această regulă se aplică tuturor formelor de cooperare internațională, inclusiv asistenței reciproce (ATF 129 II 268 consid. 6.1; 125 II 356 consid. 8a; 123 II 595 consid. 5c; TPF 2010 56 consid. 6.3 .2). Atunci când statul solicitant este legat de Elveția printr-un tratat care prevede asistență reciprocă și este, de asemenea, parte la Pactul II al ONU, așa cum este cazul Moldovei (tratată care a intrat în vigoare la 26 aprilie 1993 pentru Moldova și 18 septembrie 1992). pentru Elveția), se presupune controlul respectării drepturilor fundamentale: statul solicitant trebuie să respecte ambele tratate. Atunci când decide acordarea cooperării, Elveția ține cont de capacitatea persoanei învinuite de a afirma, în fața autorităților statului solicitant, apoi, după caz, în fața autorităților supranaționale, garanțiile procedurale și materiale oferite de Pactul II al ONU (a se vedea hotărârile al Tribunalului Penal Federal RR.2010.194-195 din 7 martie 2011, considerentul 3.3 și RR.2007.161 din 14 februarie 2008, considerentul 5.5), fără ca aceasta să scutească autoritatea elvețiană de a examina în mod concret dacă persoana în cauză beneficiază efectiv de aceste garanții în statul solicitant (ZIMMERMANN, op. cit., nr. 224).

3.1.3 Examinarea condițiilor prevăzute de art. 2 EIMP presupune o judecată de valoare asupra afacerilor interne ale statului solicitant, în special asupra regimului său politic, asupra instituțiilor sale, asupra concepției sale asupra drepturilor fundamentale și asupra respectării lor efective și asupra independenței și imparțialității puterii judiciare (ATF 130 II 217 la 8.1; 129 II 268 la 6.1; 125 II 356 la 8a și hotărârile citate). Judecătorul de cooperare trebuie să fie deosebit de prudent în acest sens. Nu este suficient ca învinuitul în procesul penal deschis în statul solicitant să pretindă că este amenințat din cauza unei situații politico-juridice deosebite; îi revine sarcina de a face probabil că există un risc grav și obiectiv de încălcare gravă a drepturilor omului în statul solicitant, de natură să îl afecteze în mod concret (ATF 130 II 217 la 8.1; hotărârea Curții Federale). 1A.159/2006 din 17 august 2006 la 6.2 hotărârea Tribunalului Penal Federal RR.2019.92 din 16 decembrie 2019 la 5.4).

3.1.4 Pentru a beneficia de art. 2 EIMP, este necesar să se demonstreze că drepturile pe care această prevedere le protejează sunt amenințate. Astfel, atunci când statul solicitant solicită

asistența judiciară reciprocă și în special livrarea documentelor bancare, poate invoca art. 2 EIMP, învinutul care se află pe teritoriul statului solicitant și care poate demonstra că este expus în mod concret riscului de maltratare sau încălcare a drepturilor sale procedurale (ATF 130 II 217 la 8.2; 125 II 356 la 8b; hotărârea Tribunalului Penal Federal RR.2018.202 din 21 august 2018 la 6). Pe de altă parte, în principiu, nu este admisibil să se plângă încălcarea art. 2 EIMP oricine se află în străinătate sau care locuiește pe teritoriul statului solicitant fără a risca acolo niciun pericol (ATF 129 II 268 consid. 6.1; 126 II 324 consid. 4e; 125 II 356 consid. 8). Absența de pe teritoriu protejează împotriva tratamentelor inumane contrare art. 3 CEDO și 7 Pactul II al ONU, precum și o încălcare a garanțiilor legate de libertatea personală prevăzute la art. 5 CEDO și 9 Pactul II al ONU (ATF 130 II 217 considerentul 8.2 și referințele citate). Potrivit jurisprudenței Curții Federale, numai persoanele fizice au dreptul să invoce art. 2 EIMP (a se vedea ATF 130 II 217 la 8.2; 129 II 268 la 6 și referințele citate).

3.2 În speță, Curtea reține că recurenta, în calitate de societate comercială a cărei sediu se află în Elveția și care nu este altfel implicată în procedura moldovenească, nu poate invoca art. 2 EIMP. Este a fortiori la fel și în ceea ce privește art. 6 CEDO. Acestea fiind spuse, și în orice caz, trebuie amintit că Moldova este una dintre țările în care se presupune respectarea drepturilor fundamentale. Criticile formulate de contestatoare sunt de natură generală și nu sunt susținute de exemple concrete, susținute de înscrisuri, de încălcări directe ale drepturilor procesuale pe care aceasta le-a suferit sau le va suferi. Dacă a considerat că drepturile sale sunt încălcate, ar fi putut contacta autoritățile naționale sau supranaționale pentru a le respecta și a furniza Curții o copie a intervențiilor sale. Cu toate acestea, ea nu a făcut asta în niciun fel. În consecință, plângerea întemeiată pe încălcarea art. 2 și 6 CEDO se respinge.

4. Apelantul invocă apoi o încălcare a principiului bunei-credințe și încrederii între autorități. Autoritatea solicitantă ar fi indus în eroare autoritățile elvețiene, prezentând o stare de fapt nu numai incompletă și contradictorie, ci și inexactă. Faptul de a retrodata perioada delictuală la anii 2009 sau 2010 fără a putea invoca un singur fapt ilegal survenit în perioada respectivă ar ridica serioase îndoieli cu privire la legitimitatea demersului autorității solicitante. Singurul element al stării de fapt prezentat aferent anului 2009 ar fi divorțul dintre B. și C. element care ar fi fost ales oportun și arbitrar cu unicul scop de a putea extinde starea de fapt asupra acestuia din urmă. și apelantului și astfel au acces la bunuri

că primul a dobândit între 2009 și 2012, în special proprietatea în cauză

blocare în cartea funciară. De asemenea, autoritățile moldovenești ar fi furnizat informații false cu privire la caracterul executoriu al hotărârilor judecătorești prezentate în sprijinul cererii de asistență reciprocă referitoare la sechestrul bunurilor apelantei (act. 1, p. 34).

4.1 Conform principiului bunei-credințe, statele sunt obligate să îndeplinească obligațiile care le sunt impuse prin tratate, abținându-se de la orice act care le zădărnicește obiectul sau scopul (ZIMMERMANN, op. cit., nr. 190; v. ATF 143 II 224). la 6.3). Buna-credință trebuie, de asemenea, să fie respectată de către state în îndeplinirea îndatoririlor lor internaționale (ATF 121 I 181 consid. 2c și referința citată). În aplicarea principiilor încrederii și bunei-credințe internaționale care guvernează relațiile dintre state, este general acceptat că statul solicitat se bazează pe explicațiile oferite de statul solicitant (LUDWICZAK GLASSEY, *International Legal Assistance in Criminal Matters*, 2018, nr. 56) . Prin urmare, atunci când sunt îndeplinite condițiile stabilite de tratat, statul nu se poate sustrage obligației sale de a-și asigura cooperarea (ZIMMERMANN, op. cit., nr. 190). Principiul încrederii se concretizează, în special, în materie de jurisdicție internațională a statului solicitant sau expunerea de fapte prezentată în sprijinul cererii sale de asistență (LUDWICZAK GLASSEY, op. cit., nr. 56).

4.2 În acest caz, se poate face referire, în primul rând, la cele expuse la punctul 2 de mai sus cu privire la perioada delictuală.

Pentru restul, referitor mai ales la anii 2009 și 2010 incluși în perioada delictuală, recurentului i se reamintește că, în virtutea principiului bunei-credințe între state, nu este de latitudinea statului solicitat să pună în aplicare cauzele declarațiilor solicitantului. Stat, sub rezerva unor eventuale contradicții evidente (ATF 121 I 181 consid. 2c/aa). În speță, recurenta nu afirmă existența unor astfel de contradicții. În ceea ce privește informațiile false referitoare la caracterul executoriu al

hotărâri formulate în susținerea cererii de asistență reciprocă referitoare la sechestrul bunurilor recurantei, aceasta din urmă nu dezvoltă în niciun caz acest argument, probă proprie, care este oricum prematură în această etapă (vezi și mai jos 6). și care trebuie, după caz, să fie ridicate la momentul deciziei de predare în vederea confiscării. Prin urmare, plângerea este respinsă.

5. Recurentul invocă apoi o încălcare a principiului proporționalității. Cererea de asistență reciprocă nu prezintă nicio legătură între apelant și infracțiunile pretinse împotriva lui B. pe care autoritățile moldovenești încearcă să le elucideze. Potrivit cererii de asistență reciprocă, primele presupuse acte ilegale concrete au început în iunie 2013,

astfel încât ar fi imposibil ca prima cesiune în litigiu, care a avut loc în noiembrie 2011, și dobândirea imobilului, în noiembrie 2012, să fie legate de infracțiunile urmărite (ac. 1, p. 34 și urm.).

5.1

5.1.1 În conformitate cu principiul proporționalității, întrebarea dacă informațiile solicitate sunt necesare sau pur și simplu utile pentru procedura penală este lăsată în principiu la latitudinea autorităților.

urmărirea penală a statului solicitant. Statul solicitat, în general, nu are mijloace care i-ar permite să decidă asupra oportunității administrarea probelor dobândite în cursul anchetei străine, acesta nu poate substitui aprecierea proprie asupra acestui punct cu cea a magistraților însărcinați cu cercetarea. Cooperarea nu poate fi deci refuzată decât dacă actele solicitate sunt în mod vădit lipsite de legătură cu infracțiunea urmărită și improprii pentru avansarea cercetării, astfel încât cererea apare ca pretext pentru o percheziție nedeterminată.

mijloace de probă (ATF 136 IV 82 la 4.1; hotărârea Tribunalului Federal 1C_582/2015 din 10 noiembrie 2015 la 1.4).

5.1.2 Principiul proporționalității interzice, de asemenea, autorității elvețiene să depășească cererile care îi sunt adresate și să acorde statului solicitant mai mult decât a solicitat. Aceasta nu împiedică ca cererea să fie interpretată conform sensului care i se poate acorda în mod rezonabil; autoritatea de executare trebuind să dea dovadă de activism, de parcă ea însăși ar fi condusă a urmăririi. După caz, o interpretare largă este admisibilă dacă se stabilește că sunt îndeplinite toate condițiile pentru acordarea asistenței reciproce. Această modalitate de procedură permite, de asemenea, evitarea unor eventuale cereri suplimentare (ATF 136 IV 82 cond. 4.1; 121 II 241 cond. 3a; hotărârea Tribunalului Penal Federal RR.2009.286-287 din 10 februarie 2010 consid. 4.1).

Pe această bază, pot fi transmise și informații și documente care nu au fost menționate în cerere (TPF 2009 161 la 5.2; hotărârile Tribunalului Penal Federal RR.2018.32-37 din 23 august 2018 la 4.1; RR .2010.39 din aprilie 2018). 28, 2010 considerentul 5.1). De asemenea, autoritățile elvețiene sunt obligate să asiste autoritățile străine în căutarea adevărului prin realizarea oricărei măsuri suficient de legată de urmărirea penală în străinătate, ținându-se minte că asistența reciprocă

urmărește nu numai colectarea de probe incriminatorii, ci și să descărcare de gestiune (hotărârea Tribunalului Penal Federal RR.2020.31 din 14 octombrie 2020 la 3.3 și jurisprudența citată).

5.1.3 Controlul autorității de asistență reciprocă este guvernat de principiul „utilității potențiale” care joacă un rol crucial în aplicarea principiului proporționalității în materie de asistență penală internațională (ATF 142 II 161).

considera. 2.1.2; 122 II 367 considerentul. 2c și referințele citate). Din unghi utilitate potențială, autoritatea trebuie să poată investiga în amonte și în aval de complexul de fapte descrise în cerere și să depuneți documente dinainte sau după momentul faptelor indicate (hotărârea Tribunalului Federal 1A.212/2001 din 21 martie 2002 la 9.2.2; hotărârea Tribunalului Penal Federal RR.2017.53-54 din 2 octombrie 2017 la 8.2 în cele din urmă). Autoritățile elvețiene sunt obligate, în sensul procedurii de asistență reciprocă, să asiste autoritățile străine la căutare

a adevărului prin efectuarea oricărei măsuri având o legătură suficientă cu urmărirea penală în străinătate, amintindu-se că asistența reciprocă are ca scop nu numai strângerea de probe pentru urmărire penală, ci și pentru apărare (ATF 118 Ib 547 la 3a; hotărârea Tribunalul Federal 1A.88/2006 din 22 iunie 2006 la 5.3 hotărârile Tribunalului Penal Federal RR.2013.231 din 23 octombrie 2013 la 4.1 și referințele citate RR.2008.287 din 9 aprilie 2009.4; legea citată). Este într-adevăr potrivit

ajutor reciproc pentru a promova descoperirea de fapte, informații și mijloacele de probă, inclusiv cele a căror existență nu bănuiește organul de urmărire penală străină. Nu este vorba doar de a ajuta statul solicitant să dovedească fapte deja relevate de ancheta pe care o desfășoară, ci și de a dezvălui altele, dacă acestea există. Rezultă, pentru autoritatea de executare, o obligație de exhaustivitate care justifică comunicarea tuturor elementelor pe care le-a adunat, care sunt adecvate pentru a servi cercetării străine sau care pot face lumină asupra funcționării mecanismului urmărit penal în statul solicitant. hotărârea Tribunalului Penal Federal RR.2019.172+173 din 28 ianuarie 2020 la 3.1 și referințele citate, cit., nr .

5.1.4 În ceea ce privește cererile referitoare la informații bancare, este, în principiu, oportună transmiterea tuturor documentelor care pot face referire la suspiciunea exprimată în cererea de asistență reciprocă. Trebuie să existe un link legătură suficientă între starea de fapt care face obiectul urmăririi penale efectuată de autoritățile statului solicitant și documentele vizate de predare (ATF 129 II 462 la 5.3; hotărârile Tribunalului Federal 1A.189/2006 din 7 februarie, 2007 considerentul 3.1 1A.72/2006 din 13 iulie 2006 considerentul 3.1). Când cererea tinde să clarifice calea fondurilor inițiale penală, este, în principiu, oportun să se informeze statul solicitant cu privire la toate tranzacțiile efectuate în numele persoanelor fizice și companiilor și prin a conturilor implicate în cauză, chiar și pe o perioadă relativ extinsă (ATF 121 II 241 la 3c). Utilitatea documentației bancare rezultă din faptul că autoritatea solicitantă poate dori să verifice dacă acțiunile de care are deja cunoștință nu au fost precedate sau urmate de alte acte de același tip (a se vedea hotărârile Tribunalului Federal 1A.259/2006 din 26 ianuarie 2007). considerentul 2.2; 1A.75/2006 din 20 iunie 2006 considerentul 3.2;

1A.79/2005 din 27 aprilie 2005 considerată. 4,2; 1A.59/2005 din 26 aprilie 2005 considerată. 6.2).

5.2 În speță, cererea de asistență reciprocă din data de 24 februarie 2020 se referă, în mod expres, la transmiterea documentației bancare referitoare la conturile recurente la banca D. Începând cu anul 2010. Curtea reamintește că conținutul acestei scrisori rogatorii, Republica Moldova autoritățile penale îl suspectează pe B., soțul lui C., beneficiarul efectiv al contestatorului, că a participat, în perioada 2013 – 2015, la o fraudă de amploare și că a spălat ulterior o parte din fondurile rezultate din aceasta. La citirea documentației bancare a cărei transmitere se dispune, reiese că relația bancară în litigiu a fost creditată, la 27 și 28 noiembrie 2012, cu 1.035.000.-, respectiv 25.200.000 USD.

- dintr-un cont deschis pe numele lui C. Scopul acestor transferuri a fost achiziționarea, pe numele contestatorului, a unei locuințe în Z., în care C are domiciliul. Cu toate acestea, autoritățile moldovenești bănuiesc că aceste tranzacții implică fonduri din fraudă cercetată. Imobilul dobândit cu acestea se află în prezent în sechestru (act. 1.36). Documentația bancară a relației contestatorului cu Banca D., de la deschiderea contului în anul 2010 și până la închiderea acestuia la data de 23 iulie 2013, va permite astfel autorității solicitante să urmărească evoluția fondurilor, pentru a stabili dacă acestea provin din ilegalitate. acte și să examineze dacă alte tranzacții efectuate în contul

contestatorului ar fi de natură să-i intereseze. Argumentul că primele fapte presupuse ilegale au început abia în iunie 2013 este inefficient, întrucât autoritatea solicitantă este interesată în mod expres de cele două tranzacții care figurează în documentația bancară care urmează să fie transmisă și că are interes să dețină toată documentația bancară pentru a putea investiga în prealabil suspiciunile care fac obiectul anchetei sale. De asemenea, transmiterea actelor bancare ale contestatorului apare justificată în măsura în care va permite, dacă va fi cazul, pronunțarea unei hotărâri de confiscare a imobilului către Z. Rezultă că se respinge plângerea întemeiată pe încălcarea principiului proporționalității. .

6. În fine, recurenta reclamă încălcarea art. 74a EIMP în ceea ce privește sechestrarea bunurilor sale ca venituri din infracțiunile pretinse lui B. sau pentru recuperarea unei creanțe compensatorii (act. 1, p. 41 și urm.).

6.1

6.1.1 Capturarea de active urmărește scopul de a permite a

eventuala confiscare sau restituire către statul solicitant conform criteriilor stabilite la art. 74a EIMP. Potrivit acestei prevederi, obiectele sau valorile sechestrate cu titlu de măsură asigurătorie pot fi predate autorității străine competente la încheierea procedurii de asistență reciprocă, în vederea confiscării sau restituirii persoanei în drept. Acesta va fi cazul în special atunci când respectivele valori reprezintă produsul sau rezultatul infracțiunii, valoarea de înlocuire și avantajul ilicit (alin. 2 lit. b). Predarea are loc în general în urma unei decizii definitive și executorii a statului solicitant (paragraful 3). În practică, confiscarea sau restituirea valorilor sau a obiectelor sechestrate este adesea posibilă numai după încheierea procedurilor penale și străine de confiscare, de regulă, în prezența unui ordin de confiscare executoriu (ATF 126 II 462 considerentul 5c; 123 II 595 considerentul 4 și 5).

6.1.2 Pentru a trata o eventuală cerere de restituire, art. 33a OEIMP

prevede că obiectele sau valorile a căror livrare către statul solicitant face obiectul unei hotărâri definitive și executorii a acestuia din urmă (art. 74a al. 3 EIMP) rămân sechestrate până la primirea deciziei menționate sau până când statul solicitant a informat autoritatea competentă. autoritatea de executare că o astfel de decizie nu mai poate fi pronunțată în temeiul propriei legi – mai ales în cazul prescrierii.

6.1.3 Problema care trebuie rezolvată în această etapă a procedurii este, așadar, aceea

să știe dacă există motive de menținere a sechestrului sau dacă apare imediat imposibil ca bunurile sechestrate să poată fi restituite la încheierea procedurii de asistență reciprocă. Dacă ar fi așa, sechestrul provizoriu ar trebui să fie ridicat (ATF 123 II 268 cond. 4b/dd; hotărârile Tribunalului Federal 1A.89/2004 din 10 iunie 2004 cond. 7; 1A.218/). 2000 din 6 noiembrie 2000 rec. 2c TPF 2007 70 rec. MOREILLON ET AL., nr . Sechestrarea bunurilor sau valorilor în cadrul unei proceduri de asistență reciprocă are sens numai atunci când acestea pot fi predate statului solicitant, care poate, în cadrul unei proceduri în curs în fața propriilor autorități, să pronunțe fie confiscarea, fie restituirea bunurilor sechestrate (vezi art. 74a al . 1995 III MOREILLON , op .

6.2 În acest caz, valorile utilizate pentru achiziția imobilului nr. 1 situat în Y., care face obiectul unui blocaj în cartea funciară, provin din surse active financiare care fac obiectul urmăririi penale moldovenești (vezi nota de mai sus consid. 2.2). Prin urmare, nu se poate exclude, în această etapă, ca proprietatea să aibă o legătură cu schema de spălare a banilor care a dus la deschiderea procesului penal moldovenesc. Plângerea este așadar respins.

7. Față de cele de mai sus, recursul, nefondat, trebuie respins în măsura admisibilității sale și trebuie menținută blocarea în cartea funciară a imobilului nr. 1 al municipiului Y..

8.

8.1 Costuri de procedură, inclusiv taxa de comandă, taxele

de cancelarie și debursări, sunt în sarcina părții care pierde (art. 63 al. 1 PA, aplicabil prin raportare la art. 39 al. 2 lit. b LOAP). Cuantumul taxei se calculează pe baza baremului și

dificultatea cauzei, modul de procedură al părților, situația financiară a acestora și cheltuielile de cancelarie (art. 73 al. 2 LOAP).

8.2 În calitate de parte care cade în pretenții la acest proces, recurenta va suporta cheltuielile de judecată

afereente acestei hotărâri, în valoare de 10.000 CHF (a se vedea art. 73 al. 2 LOAP și art. 8 al. 3 lit. b din regulamentul din august). 31, 2010 a Tribunalului Penal Federal privind costurile, onorariile, cheltuielile și despăgubirile procesului penal federal din 31 august 2010 [RFPPF 173.713.162] și art costuri deja plătite.

Pentru aceste considerente, Curtea de Plangere pronunta:

1. Recursul este respins în măsura admisibilității sale.
2. Blocarea în cartea funciară pe proprietatea nr 1 a municipiului Y. este menținută.
3. O taxă de 10.000 CHF, acoperită de avansul cheltuielilor plătite, este plătită de recurent.

Bellinzona, 30 august 2024

În numele Curții de plângeri
al Tribunalului Penal Federal

Președintele:

Grefierul:

Distributie

- George Ayoub și Mariam Oueslati ai mei
- Parchetul Federal
- Oficiul Federal de Justiție

Indicarea căilor de atac

Contestația împotriva unei decizii în materie de asistență penală internațională trebuie depusă la Curtea Federală în termen de 10 zile de la notificarea expedierii complete (art. 100 al. 1 și 2 lit. b LTF). Brevetele trebuie depuse cel târziu în ultima zi a termenului, fie la Tribunalul Federal, fie, în atenția acesteia din urmă, la Poșta Elvețiană sau la o reprezentanță diplomatică sau consulară elvețiană (art. 48 al. 1 LTF). În cazul transmiterii electronice, momentul determinant pentru respectarea unui termen este momentul în care se stabilește confirmarea de primire care confirmă că partea a parcurs toate demersurile necesare transmiterii (art. 48 al. 2 LTF).

Recursul este admisibil împotriva unei decizii pronunțate în materie de asistență penală internațională dacă are ca scop extrădarea, sechestrul, transferul de obiecte sau valori sau transmiterea de informații referitoare la domeniul secret și se referă la un caz deosebit de important. (art. 84 al. 1 LTF). Un caz este deosebit de important în special atunci când există motive pentru a presupune că procedura în străinătate încalcă principii fundamentale sau implică alte vicii grave (art. 84 alin. 2 LTF).